

opusdei.org

Alguna cosa gran i que sigui amor (I): Jesús surt a trobar-nos

Primer article d'una sèrie sobre el discerniment vocacional, titulada “Alguna cosa gran i que sigui amor”, perquè cada home i cada dona estan cridats a descobrir el projecte de Déu en la mateixa vida.

07/01/2019

Aquest mes d'octubre té lloc a Roma l'Assemblea General Ordinària del

Sínode dels Bisbes, que el Papa Francesc ha volgut dedicar a: *Els joves, la fe i el discerniment vocacional*. En la carta en què anunciava l'esdeveniment als joves, el Papa evocava la trobada dels primers deixebles amb el Senyor. «També a vosaltres —escrivia— Jesús dirigeix la seva mirada i us convida a anar cap a Ell. Heu trobat aquesta mirada, estimats joves? Heu escoltat aquesta veu? Heu sentit aquest impuls a posar-vos en camí?».[1]

La trobada personal amb Jesús es pot fer difícil en un moment en què «el soroll i l'atordiment semblen regnar al món». Tanmateix, «aquesta crida contínua ressonant en el cor de cadascú per obrir-lo a l'alegria plena». Serà possible respondre-hi, conclou el Papa, «en la mesura en què, a través de l'acompanyament de guies experts», cadascú sàpiga «emprendre un itinerari de discerniment per descobrir el

projecte de Déu en la mateixa vida». [2] La sèrie d'articles que ara comença vol ser una ajuda en aquest camí. Amb els primers deixebles de Jesús, els ensenyaments del Papa, els sants i sant Josepmaria, podem aprofundir en aquesta realitat perenne: Déu ens crida; «Ell té un pla per a cadascú: la santedat». [3]

Sant Josepmaria recordava com, amb només setze anys, va descobrir que el cor li demanava «alguna cosa gran i que fos amor». [4] Tant de bo també nosaltres puguem descobrir i redescobrir —perquè l'amor és sempre jove, sempre sorprenent— *alguna cosa gran i que sigui amor.*

«L'endemà, Joan tornava a ser en el mateix lloc amb dos dels seus deixebles i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar: — Mireu l'anyell de Déu. Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van

seguir Jesús. Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: — Què busqueu? Ells li digueren: — Rabí — que vol dir «mestre»—, on t'estàs? Els respon: — Veniu i ho veureu. Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.» (*Jn 1, 35-39*). Els protagonistes d'aquesta escena de l'Evangelí van haver de transmetre el seu record amb gran emoció. Es tractava del moment més important de les seves vides: el dia en què es van trobar, per primera vegada, amb Jesús de Natzaret.

En realitat, trobar-se amb Crist és l'experiència decisiva per a qualsevol cristià. Benet XVI ho va assenyalar amb força a l'inici del seu pontificat: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva».[5] És molt

revelador el fet que el Papa Francesc ens ho hagi volgut recordar també des del començament: «Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense parar». [6] En aquestes pàgines volem seguir aquesta invitació, seguint les empremtes de l'apòstol més jove: sant Joan.

Qui és Jesucrist per a mi? Qui soc jo per a Jesús?

El quart Evangeli resumeix amb una bonica frase la identitat del jove Joan: ell era «el deixeble que Jesús estimava». Amb això, en realitat, estava tot dit: Joan era algú a qui Jesús estimava. Amb els anys, aquesta convicció no s'apagaria, sinó que es faria encara més forta: «L'amor consisteix en això: no som

nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu, ell ens ha estimat primer» (1 Jn 4, 10). Sens dubte, aquesta seguretat en l'Amor que el Senyor li tenia és el que el va fer capaç de conservar, fins al final dels seus dies, una alegria profunda i contagiosa. La mateixa que es respira en el seu Evangeli. Tot va començar aquell dia, a la vora del Jordà.

I nosaltres, hem experimentat una trobada tan familiar com la del jove apòstol? Fins i tot si som cristians des de fa molts anys i hem resat tota la vida, és bo que ens parem un moment a pensar: «Per a mi, qui és Jesucrist? Què suposa Jesucrist a la meva vida real, avui i ara?». Amb aquesta consideració podem calibrar com és la nostra fe. «Però abans d'aquesta pregunta, n'hi ha una altra en cert sentit més important, inseparable i prèvia (...): Qui soc jo per a Jesucrist?». [7]

Davant d'aquestes preguntes, no és estrany que ens quedem una mica perplexos: Qui soc jo per a Jesucrist? Qui soc? Una criatureta? Un producte de l'evolució? Un humà més... que ha de complir els seus manaments? Com em veu Jesús? És il·luminant, en aquestes situacions, mirar els sants. En una ocasió en què van preguntar quelcom semblant a sant Joan Pau II, va contestar: «Mira, tu ets un pensament de Déu, tu ets un batec del cor de Déu. Afirmar això és com dir que tu tens un valor, en cert sentit, infinit, que comptes per a Déu en la teva irrepetible individualitat».

[8] El que ell mateix havia descobert —el que han descobert tots els sants— és com d'importants som per a Déu. No som una criatureta, un servent que està sense més ni més al món per fer el que Ell vulgui. Som amics de veritat. Tot el que fa referència a nosaltres l'importa, i per això es preocupa per nosaltres i ens acompanya al llarg de tota la nostra

vida, encara que moltes vegades no ho notem.

Tot això no és una exageració. Jesús mateix va dir als seus apòstols: «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou *els meus amics*... A vosaltres us he dit *amics*, perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15, 13-15). Són paraules actuals: Jesucrist «viu i us ho diu ara a vosaltres. Escolteu aquesta veu amb gran disponibilitat; té alguna cosa per dir-vos a cadascú».[9] Qui soc jo llavors per a Jesucrist? Soc el seu amic, a qui estima amb l'amor més gran; soc un batec del seu cor. Així soc jo per a Ell. I Ell, qui és per a mi?

Que busquis Crist!

El 29 de maig del 1933, un jove estudiant d'Arquitectura va anar per primer cop a conversar amb sant Josepmaria. Es deia Ricardo

Fernández Vallespín. Molts anys després, recordava: «El Pare em va parlar de les coses de l'ànima...; em va aconsellar, em va animar a ser millor... Recordo perfectament, amb una memòria visual, que abans d'acomiar-me, el Pare es va aixecar, va anar a una llibreria, va agafar un llibre que estava fet servir per ell i a la primera pàgina va posar, a tall de dedicatòria, aquestes tres frases: «Que busquis Crist! Que trobis Crist! Que estimis Crist!».[10] En aquella conversa, també sant Josepmaria va voler començar pel més important: la trobada personal amb el Senyor.

L'apòstol Joan es va posar a buscar Crist, fins i tot sense saber exactament a qui buscava. Sí que sabia que buscava alguna cosa que li omplís el cor. Tenia set d'una vida plena. No li semblava suficient viure per treballar, per guanyar diners, per fer el mateix que tothom... sense

veure més enllà de l'horitzó de la seva petita comarca. Tenia un cor inquiet i volia sadollar aquesta inquietud. Per això va anar rere el Baptista. I va ser precisament estant amb ell que Jesús va passar pel seu costat. El Baptista li va indicar: «Mireu l'anyell de Déu!»; i ell i el seu amic Andreu, «quan el sentiren parlar així, van seguir Jesús» (Jn 1, 36-37).

Què podem fer nosaltres per seguir els passos del jove apòstol? Primer, escoltar el nostre cor inquiet. Fer-li cas quan es mostri insatisfet, quan no en tingui prou amb una vida *mundana*, quan vulgui alguna cosa més que les coses i les satisfaccions de la terra. I apropar-nos a Jesús. De fet, potser ho hem tingut, en certa manera, més fàcil que Joan. Moltes persones ja ens han indicat on és Jesús: «Hem après d'invocar Déu des de la infantesa, dels llavis d'uns pares cristians: més endavant,

mestres, companys, coneguts, ens han ajudat de mil maneres a no perdre de vista Jesucrist».[11] Per això, el que podem fer ara és buscar-lo: «Busqueu-lo amb il·lusió, busqueu-lo en vosaltres mateixos amb totes les vostres forces. Si obreu amb aquest deler, gosaré garantir que ja l'heu trobat, i que heu començat a tractar-lo i a estimar-lo, i a tenir la vostra conversa en el Cel».

[12]

Que trobis Crist!

Quan Joan i Andreu van començar a seguir Jesús aquella primera vegada, la situació devia ser una mica vergonyosa per a ells. S'havien posat en camí darrere d'aquell home, però com l'abordarien? No és gaire convencional parar algú i preguntar-li: «Ets tu l'anyell de Déu?» Tanmateix, això els havia dit el Baptista i, en realitat, era l'únic que sabien d'Ell... Potser estaven

deliberant entre ells què podien fer quan Jesús, «en veure que el seguien, els preguntà: — Què busqueu?» (Jn 1, 38).

Al Senyor el commouen els cors joves, inquiets. Per això, quan el busquem sincerament, Ell mateix es fa el trobadís de la manera més inesperada. Sant Josepmaria va recordar tota la vida la seva primera trobada *personal* i inesperada amb Jesús. Ell era llavors un adolescent, amb un cor que bullia de projectes i ideals. Després d'una forta nevada, que havia cobert els carrers de la seva ciutat amb una densa capa blanca, va sortir de casa. Al cap de poc va descobrir, sorprès, el rastre d'uns peus descalços sobre la neu. Les empremtes el van portar fins a un frare que anava camí del seu convent. Allò el va impressionar profundament. «Si d'altres fan tants sacrificis per Déu i pel proïsme, —es

va dir— no seré jo capaç d'oferir-li alguna cosa?». [13]

Aquell dia, igual que Joan i Andreu, el jove Josepmaria va anar darrere dels passos del Senyor, que es feia present, aquesta vegada, en unes *empremtes a la neu*. Moltes altres persones potser també van veure aquelles empremtes, però per a aquell jove van ser un signe inequívoc que Jesús volia entrar a la seva vida. Després, la seva reacció va ser molt similar a la d'aquells primers amics de Jesús. «Els li digueren: — Rabí — què vol dir «mestre»—, on t'estàs? Els respon: — Veniu i ho veureu. Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.» (Jn 1, 38-39).

Descobrir que algú ens estima desperta en nosaltres un desig enorme de conèixer-lo. Saber que algú ha tingut amb nosaltres una

atenció de bon amic fa que el vulguem conèixer. Descobrir que hi ha algú a qui li importem, que hi ha algú que ens està esperant, i que té la resposta als nostres anhels més profunds, ens porta a buscar-lo. A través d'aquelles empremtes, Déu va voler que sant Josepmaria s'adonés que «ja portava, ficada molt dins seu, “una inquietud divina”, que li va renovar l'interior amb una vida de pietat més intensa».[14] Buscar Jesús i trobar-lo és només l'inici. A partir de llavors, podrem començar a tractar-lo com a un amic.

L'intentarem conèixer millor, llegint l'Evangelí, apropant-nos a la Santa Missa, gaudint de la seva intimitat en la Comunió, cuidant-lo en els qui més ho necessiten. I intentarem donar-nos a conèixer, compartint amb el nostre amic les nostres alegries i les nostres tristesses, els nostres projectes i els nostres fracassos. Perquè això és, al cap i a la fi, l'oració: «tractar d'amistat, estant moltes vegades

tractant tot sol amb qui sabem que ens estima».[15] Com Joan i Andreu, que van passar tot aquell dia amb Jesús.

Que estimis Crist!

Per al jove Joan, el dia en què va trobar Jesús va ser el dia en què la seva vida va canviar. Per descomptat, tenia encara molt de camí per davant. Des de la pesca miraculosa fins als viatges amb Jesús per Palestina; des dels miracles fins a la seva paraula que omplia d'alegria el cor, o fins als seus gestos d'afecte amb els malalts, amb els pobres, amb els menyspreats... Però, sobretot, els moments de conversa a soles amb el Mestre. El diàleg que va començar una tarda, al costat del riu Jordà, duraria tota una vida.

Tots tenim experiència de la mesura en què una amistat ens canvia. Per això és lògic que els pares estiguin pendents de les amistats dels fills.

Sense adonar-nos-en, la relació amb els nostres amics ens va transformant, fins que arribem a voler el mateix i rebutjar el mateix. Tant ens uneix l'amistat que es pot dir que els amics comparteixen «una mateixa ànima que sustenta dos cossos».[16]

En aquest sentit, és molt cridanera la transformació del jove apòstol. A ell, juntament amb el seu germà Jaume, els anomenaven «els fills del tro» (*Mc* 3, 17), i alguns detalls dels Evangelis ens fan comprendre que no es tractava d'un epítet excessiu. Per exemple, aquella ocasió en què uns samaritans es van negar a donar allotjament a Jesús i els seus deixebles, i els germans es van adreçar al Mestre preguntant: «vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?» (*Lc* 9, 54). Tanmateix, a poc a poc, precisament a mesura que anava creixent la seva amistat amb Ell, van aprendre a estimar com

Jesús, a comprendre com Jesús, a perdonar com Jesús.

El mateix ens pot passar a cadascun de nosaltres: trobar Jesús i tractar-lo ens portarà a voler estimar com Ell estima. No ens ha de sorprendre que aquest desig vagi prenent el nostre cor: deixem que s'ompli d'agraïment, perquè el Senyor vol comptar amb nosaltres per fer present el seu Amor al món. Això li va passar a sant Josepmaria. Aquelles empremtes a la neu li van donar una profunda seguretat que tenia una missió en aquesta terra: «vaig començar a pressentir l'Amor, a adonar-me que el cor em demanava alguna cosa gran i que fos amor».[17] Descobrim també nosaltres, darrere d'aquestes crides del cor, un eco de la veu de Jesús que moltes vegades llegim a l'Evangelí: «Segueix-me!»

Viure amb Crist tota la nostra vida

Mirant enrere, Joan no hauria canviat res per tenir l'oportunitat de seguir Jesús. Així és com Déu actua en cada persona: «L'amor noble de Jesús ens anima a fer coses grans, i mou a voler sempre el més perfecte. L'amor vol estar a dalt de tot i no ser aturat per cap cosa baixa».[18] Li va passar a Joan, com també li va passar a Pere, a Jaume, a Pau... a Bartomeu, a Maria Magdalena i a tants d'altres des que Jesús va venir al món. La presència del Senyor no és menys real avui que llavors. Al contrari: Jesús està més present, perquè pot viure en cadascun de nosaltres. Més que convidar-nos a compartir la missió que Ell va rebre del seu Pare, doncs, Jesús vol *estimar des de la nostra vida*, des de dins de cadascú: «Manteniu-vos en el meu amor», ens diu (Jn 15, 9), per reconciliar aquest món amb Ell, canviar odi per Amor, egoisme per servei, rancor per perdó.

El jove apòstol, que havia descobert l'Amor del Senyor, el va acompanyar al costat de la Creu. Més tard, amb la resta dels apòstols, va rebre una missió que donaria forma a tota la seva vida: «— Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat (*Mc 16, 15*).

També nosaltres, si escoltem el nostre cor inquiet i busquem Jesús, si el trobem i el seguim, si som amics seus, descobrirem que Ell compta amb nosaltres. Ens proposarà que l'ajudem, cadascú a la seva manera, en l'Església. Com un amic que, precisament perquè ens estima, ens proposa de sumar-nos a un projecte entusiasmador. «Avui, Jesús, que és el camí, et crida a tu, a tu, a tu, a deixar la teva empremta en la història. Ell, que és la vida, et convida a deixar una empremta que ompli de vida la teva història i la de tants d'altres. Ell, que és la veritat, et convida a abandonar els camins del

desacord, la divisió i el disbarat. T'hi animes?». [19]

Borja Armada

[1] Francesc, *Carta als joves amb ocasió de la presentació del document preparatori de la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes*, 13.I.2017.

[2] *Ibídem*.

[3] F. Ocáriz, notes d'una trobada amb joves a l'Argentina, 5.VIII.2018.

[4] A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 97.

[5] Benet XVI, Enc. *Deus Caritas est* (25.XII.2005), núm. 1.

[6] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium* (24.XI.2013), núm. 3.

[7] AGP, Biblioteca, P03, 2017, p. 146.

[8] Sant Joan Pau II, discurs als joves del Kazakhstan, 23.IX.2001.

[9] Benet XVI, *Audiencia General*, 2.VIII.2006.

[10] *Camino*, edició crítohistòrica, comentari al núm. 382.

[11] *És Crist que passa*, núm. 1.

[12] *Amics de Déu*, núm. 300

[13] Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, volum I, p. 96.

[14] *Ibidem*, p. 97.

[15] Santa Teresa de Jesús, *Llibre de la Vida*, 8, 2.

[16] Sant Gregori Nazianzè, *Sermón 43*.

[17] Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, volum I, p. 97.

[18] T. de Kempis, *La imitaci3n de Cristo*, llibre III, cap. 5.

[19] Francesc, *Vigilia de Oraci3n con los J3venes durante la JMJ en Cracovia*, 30.VII.2016.

.....

pdf | document generat
autom3ticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-i-jesus-surt-a-trobar-nos/> (23/03/2026)